

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/64/2019
Identifikačné číslo spisu: 4313010203
Dátum vydania rozhodnutia: 05.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4313010203.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho, na neverejnom zasadnutí konanom 5. februára 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvinenej Mgr. Bc. D. U., MBA, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., o dovolaní obvinenej proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 27. septembra 2018, sp. zn. 4To/55/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvinenej Mgr. Bc. D. U., MBA sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Levice rozsudkom z 19. apríla 2018, sp. zn. 3T/29/2013 (ďalej tiež len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvinenú za vinnú z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 26. septembra 2011 v čase o 15.50 hod. viedla tmavomodré motorové vozidlo zn. Hyundai Tuscon s evidenčným číslom Q.-XXXBC po ceste číslo II/564 v smere do mesta Tlmače na mesto Levice v okrese Levice, pri predchádzaní pred ňou jazdiace vozidlá v križovatke cesty II/564 a komunikácie vedúcej k obci Hronské Kosihy, v kilometri 5,1 cesty II/564 sa plne nevenovala riadeniu vozidla a sledovaniu situácie v cestnej premávke, keď v ľavom jazdnom pruhu z pohľadu jej jazdy narazila prednou časťou vozidla Hyundai do ľavej zadnej časti osobného motorového vozidla modrej farby zn. Peugeot 106, evidenčné číslo A.-XXXCJ, ktoré viedol Q. H. a ktorý s vozidlom odbáchal doľava na komunikáciu vedúcu do obce Hronské Kosihy, čím porušila ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c), § 15 ods. 5 písm. g) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom po náraze došlo k odhodneniu vozidla Peugeot mimo cestu vľavo do priekopy, kde sa prevrátilo na strechu a ostalo stáť a vozidlo Hyundai vyšlo mimo cestu vľavo na trávnatú plochu, kde zostalo stáť na kolesách, pričom pri dopravnej nehode došlo k zraneniam vodiča vozidla Peugeot, Q. H., ktorý utrpel zranenia, polytraumu, a to pomliaždenie mozgu, krvácanie pod tvrdú plenu mozgovú, zlomeninu lebečnej klenby, zlomeninu lebečnej spodiny, zlomeninu nosovej kosti, tržnú ranu záhlavia, pomliaždenie pľúc, zlomeninu IX. rebra vľavo, naštiepenie VI. rebra vľavo a pomliaždenie pravého predkolenia, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia v trvaní minimálne 12 týždňov, pričom došlo aj k poškodeniu životne

dôležitého orgánu, a to mozgu a pľúc, ako aj k dlhšie trvajúcej poruche jeho zdravia a taktiež došlo aj k zraneniu spolujazdca vo vozidle Peugeot, T. E., ktorý utrpel otvorenú ranu vlasatej časti hlavy v parietálnej oblasti vpravo, oderku v nadklúčnej oblasti vpravo s dobou liečenia do 7 dní bez práceneschopnosti.

Okresný súd za to obvinenej podľa § 157 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák., uložil trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmienične odložil za súčasného určenia skúšobnej doby v trvaní 12 mesiacov podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. Okresný súd okrem toho podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil obvinenej trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 18 mesiacov a podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodených R., a.s., K., a.s., a Ing. D. C. - J., odkázal s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Nitre uznesením z 27. septembra 2018, sp. zn. 4To/55/2018 (ďalej tiež len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvinenej ako nedôvodné zamietol.

Pre úplnosť treba uviesť, že označeným rozhodnutiam predchádzalo vydanie trestného rozkazu Okresným súdom Levice z 11. marca 2013, sp. zn. 3T/29/2013, ktorý bol zrušený na základe odporu obvinenej ako aj rozsudok Okresného súdu Levice z 2. decembra 2014, sp. zn. 3T/29/2013, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Nitre z 24. septembra 2015, sp. zn. 4To/46/2015, a ďalší rozsudok Okresného súdu Levice z 28. januára 2016, sp. zn. 3T/29/2013, tiež zrušený uznesením Krajského súdu v Nitre z 2. júna 2016, sp. zn. 4To/35/2016.

Cestou obhajcu obvinená 15. augusta 2019 napadla dovolaním ostatné uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, uplatňujúc v ňom dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), g) Tr. por.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je podľa obvinenej naplnený tým, že súdy neakceptovali jej návrh na vypočutie svedka dopravnej nehody - vodiča bielej dodávky (priameho účastníka dopravnej nehody), keď na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26. októbra 2017 sudca vyzval obhajcu, aby požiadal príslušníka Okresného dopravného inšpektorátu Policajného zboru v Leviciach, ktorý spisoval záznam predmetnej dopravnej nehody, E. H., aby uviedol meno vodiča bielej dodávky, ktorého vozidlo obvinená predchádzala ako prvé a ktorý sa v mieste nehody nachádzal aj počas šetrenia polície (ktorého obhajoba navrhuje vypočúť ako kľúčového svedka k priebehu celého nehodového deja) a následne zaslal okresnému súdu informáciu. Na písomnú žiadosť zo dňa 26. októbra 2017 bola zaslaná odpoveď z dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Leviciach dňa 3. novembra 2017, v ktorej sa oznamuje, že jediným zaisteným svedkom po príchode staršieho referenta OVS ODI Levice npor. E. H. na miesto uvedenej dopravnej nehody, ktorý je aj poznačený v Zázname o dopravnej nehode zo dňa 26. septembra 2011 na križovatke cesty II/564 a nasledovnej komunikácie vedúcej k obci Hronské Kosihy (km. 5,1 cesty II/564) je H. U..

Podľa obvinenej nie je pravdou, že po príchode príslušníka Policajného zboru na miesto dopravnej nehody bol jediným tam prítomným svedkom H. U., nakoľko menovaný bol len jediným, ktorého totožnosť polícia na mieste nehody zistila. O ostatných svedkov sa policajti na mieste nehody nezaujímal. Odmietnutie obhajcom navrhnutého dôkazu, spočívajúceho v predvolaní a vypočutí svedka - vodiča bielej dodávky, z dôvodu, že obhajca nevedel uviesť totožnosť vodiča ani jeho bydlisko, nemožno akceptovať, o to viac, že obvinená tento dôkaz považuje za rozhodujúci pre výsledok konania, poukazujúc pritom na rozpornosť záverov znaleckých posudkov a na výpoveď svedka H. U., ktorý vnímal skutkové okolnosti prípadu zo spätného zrkadla.

Opodstatnenosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinená odvodzuje od nezákonného dôkazu - brzdné dráhy, ktorú nespôsobilu vozidlo obvinenej, ale neidentifikované motorové vozidlo. Táto stopa bola základom merania a zistenia dopravnej nehody, nakoľko z nej vychádzali aj vypracované znalecké posudky. Uvedená nezákonnosť sa teda v súlade s doktrínou

„ovocia z otráveného stromu“ preniesla aj na ďalšie dôkazy, pričom rezultovala v oboch meritórnych rozhodnutiach.

Obvinená v tejto súvislosti poukázala na výsluch znalca doc. Ing. Pavla Kohúta, PhD., ktorý okrem iného na hlavnom pojednávaní uviedol aj to, že z predložených podkladov a ich analýzy sa nedalo jednoznačne určiť, či vodička Hyundai pred zrážkou brzdila. Toto je však podľa obvinenej rozhodujúca skutočnosť, z ktorej Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej Univerzity v Žiline (ďalej len „ústav súdneho inžinierstva“) odvodzuje riešenie obidvoch svojich variantov nehodového deja. Za danej situácie by preto bolo namieste, aby ústav súdneho inžinierstva uzavrel, že z uvedeného dôvodu sa súdom uložené úlohy prakticky jednoznačne vyriešiť nedajú. Ústav súdneho inžinierstva podľa názoru obvinenej pochybil, keď praktické úlohy ďalej riešil len v teoretických rovinách ako varianty A a B, ktoré si navzájom odporujú, pričom pripustil nekonečné množstvo technicky prijateľných variantov pohybu vozidla Hyundai. Keďže nebol vykonaný dôkaz, ktorý by túto rozhodujúcu skutočnosť vyvrátil, ale ani potvrdil a o tejto skutočnosti nie je možné vykonať žiaden ďalší dôkaz, súd sa nemôže bez relevantných dôkazov prikloniť ani k jednému z teoretických variantov riešených ústavom súdneho inžinierstva.

Obvinená ďalej poukázala na skutočnosť, že zaistená brzdová stopa č. 1 je pritom podstatne užšia, než behún plášťa vozidla Hyundai Tuscon. Osobitne zvýraznila tú časť výpovede znalca Ing. Jána Borloka z hlavného pojednávaní, kde uviedol, že porovnaním šírky a tvaru behúňa pneumatík, ktoré boli na vozidle v čase dopravnej nehody a brzdnej stopy zadokumentovanej na mieste dopravnej nehody, vyvodil, že táto stopa nebola vytvorená vozidlom Hyundai. Miesto zrážky sa nachádzalo vo vzdialenosti cca 6,3 metra pred ryhou, ktorú zanechala polos vozidla vo vzdialenosti 25,7 metra pred východiskovým bodom merania, ako bolo zadokumentované na mieste dopravnej nehody, čo je vo vzdialenosti cca 22 metrov od myšleného stredu križovatky (obvinená v tejto súvislosti uvádza, že tento sa pri správnej technike odbočovania vľavo obchádza sprava). Technika jazdy vodičky Hyundai bola z technického hľadiska správna, ak nebola informovaná o skutočnosti, že sa blíži ku križovatke (čo podľa jej slov nebola, ako to potvrdzuje znalecký posudok Ing. Miloša Součka), alebo dopravnú značku nemusela vidieť pri predchádzaní iného dodávkového vozidla (podľa obvinenej ide práve o biele skriňové vozidlo, o ktorom vypovedali všetci svedkovia a vodič, ktorý sa po príchode dopravnej polície na mieste nehody nachádzal, ale policajti ho nevypočuli a ktorého výsluch pred súdom obvinená navrhovala, ale súd ho nevykonala). Jazdu vodiča Peugeot možno z technického hľadiska považovať za nesprávnu, lebo začal odbočovanie v čase, kedy bol (už) predchádzaný iným vozidlom.

Obvinená podotkla, že podľa záverov posudku ústavu súdneho inžinierstva sa z predložených podkladov nedalo jednoznačne určiť, či vodička Hyundai pred zrážkou brzdila, z čoho vyplýva, že ani stopa č. 1 sa nedá priradiť k vozidlu Hyundai. Ústne odôvodnenie sudcu JUDr. Jána Šmrholu pri vyhlásení rozsudku 19. apríla 2018, že „stopu č. 1 obžalovaná spochybňuje, aby sa vyhla trestu“, preto podľa obvinenej svedčí o jeho zaujatosti voči jej osobe.

Spôsob, akým vodička Hyundai vykonávala predchádzanie, nedokázal jednoznačne ustáliť ani ústav súdneho inžinierstva. Práve z toho dôvodu ho stanovil v dvoch teoretických variantoch, na stotožnenie ktorých chýbajú dôkazy. Podľa obvinenej sa preto ani súd nemôže s týmto dôkazným deficitom vyrovnáť tým, že prihliadne na skutočnosť, že obvinená nebrzdila a rovnako ani tak, že brzdila, keďže sa to nedá zistiť.

K spôsobu jazdy obvinenej sa s ohľadom na konkrétne dopravné značenie vyjadril znalec Ing. Miloš Souček vo svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 10. septembra 2013, ktorý uzavrel, že vodička Hyundai z jej pohľadu v danom úseku prebiehať mohla. Okresný súd podľa obvinenej zo znaleckého posudku menovaného znalca správne ustálil, že v mieste nehody použitá vodorovná dopravná značka V4 naznačuje, že ide o miesto mimo cesty, teda nie o križovatku hlavnej cesty s vedľajšou cestou. Podľa tohto znalca, ktorý vykonal osobnú obhliadku miesta dopravnej nehody bezprostredne po nehode, vodička prechádzala v križovatke, pričom nemala dostatok informácií rozpoznávaním vedľajšej cesty - vizuálne a ani zvislým a vodorovným značením, že sa nachádza v križovatke.

Okresný súd podľa názoru obvinenej nesprávne ustálil, že ku kontaktu vozidiel došlo v križovatke. Ide o taký záver súdu, ktorý je v rozpore so všetkými znaleckými posudkami. Zo znaleckého posudku Ing. Miloša Součka, v ktorom ústav súdneho inžinierstva nezistil žiadne nedostatky, bolo konštatované, že predmetná križovatka z hľadiska dopravného značenia v čase dopravnej nehody bola nedostatočne označená, nakoľko zo strany jazdy vodičky Hyundai sa vyskytovala pravdepodobne jediná dopravná značka trojuholníkového tvaru, ktorá mohla byť P6. Ak vodička vozidla Hyundai v tom úseku predbiehala a značka P6 bola zakrytá predbiehaným vozidlom, tak nemala dostatok informácií, že sa blíži ku križovatke, resp. že sa v nej už nachádza.

V zmysle uvedeného, za situácie non liquet, podľa obvinenej v posudzovanej veci neostávalo nič iné, ako túto skutočnosť považovať za neobjasnenú, ktorú nemožno vyhodnotiť v jej neprospech, ale v súlade so zásadou *in dubio pro reo*.

V zhode s predloženou argumentáciou obvinená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhla, aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením krajského súdu, v spojení s rozsudkom okresného súdu, bol v zmysle uplatnených dovolacích dôvodov porušený zákon v neprospech obvinenej, aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil obe napadnuté rozhodnutia a aby príslušnému súdu podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvinenej sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Levice podaním, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené dňa 12. septembra 2019.

V ňom uviedla, že podstatou práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov a práv obvineného, prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu veci a k vydaniu zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Zákon pre uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie obhajovacích práv, čím sa rozumie predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe. Uplatneniu práva na obhajobu, spočívajúcim v navrhovaní dôkazov, zodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, s adekvátnym odôvodnením takéhoto postupu. V zmysle uvedeného podľa prokurátorky nemožno uvažovať o porušení práva na obhajobu obvinenej v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu, ak súd nevyhovел jej požiadavke na doplnenie dokazovania výsluchom vodiča bielej dodávky. Prokurátorka v zmysle uvedeného dôvodí, že súd v zmysle § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por. nie je povinný vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, pretože má možnosť v rámci vlastnej úvahy zvoliť vhodné dôkazné prostriedky za účelom spravodlivého rozhodnutia.

Prokurátorka vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. uviedla, že rozhodnutie súdu bolo založené na dôkazoch, ktoré boli v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní vykonané riadne a zákonne. Všetky relevantné stopy dopravnej nehody boli zadokumentované a zaznamenané tak, ako ich uviedla obvinená, ktorá následne záznam dopravnej nehody, zápisnicu o obhliadke miesta dopravnej nehody ako aj náčrtok dobrovoľne podpísala, pričom k tomu nemala žiadne pripomienky. Z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu je navyše zrejmé, že pre vyhodnotenie technickej príčiny dopravnej nehody bolo podstatné to, akým spôsobom obžalovaná vykonávala predchádzanie osobným motorovým vozidlom Hyundai a nie to, ktoré vozidlo zanechalo brzdnú stopu č. 1.

Prokurátorka v závere svojho podania navrhla ako nedôvodné odmietnuť dovolanie obvinenej postupom v zmysle § 382 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 377 Tr. por., predbežne preskúmal dovolanie obvinenej a nezistil žiaden formálny dôvod, pre ktorý by ho bolo nevyhnutné odmietnuť v zmysle § 382 písm. a), b) alebo písm. d) až f) Tr. por. Na strane druhej však najvyšší súd dospel k zrejmemu záveru, že v predloženom

dovolání absentujú dôvody uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por., a preto ho postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. ako nedôvodné odmietol.

Za žiaduce považuje najvyšší súd obvinenej na úvod uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por. sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 až ods. 3 Tr. por., ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (R 120/2012). V súlade s uvedeným tak zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. To znamená, že najvyšší súd nebude preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neuvedené) chyby napadnutého rozhodnutia, alebo aj jemu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov taxatívne uvedených v § 371 Tr. por.

Obvinená v podanom dovolaní deklaruje naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ktorým sa možno domáhať nápravy súdneho rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Z dikcie citovaného vyplýva, že k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu nemôže dôjsť pri akomkoľvek porušení práva obvineného na obhajobu, nakoľko toto porušenie musí dosahovať zásadnú intenzitu, čím sa má na mysli najmä porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Tr. por. Najvyšší súd zároveň v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky pripomína, že za zásadné porušenie práva na obhajobu v intencii § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por., ako ani vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. (ZSP 21/2010, R 7/2011, ZSP 16/2013, R 14/2015). Uvedený záver vyplýva z toho, že Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. V tomto ohľade platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v zmienomom § 2 ods. 12 Tr. por. Jasnejšie povedané, vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv obvineného, teda nie je porušením jeho práva na obhajobu a v zmysle toho ani adekvátnym dovolacím dôvodom.

V kontexte uvedeného najvyšší súd pripísal nulovú relevanciu námietke, že súdy neakceptovali návrh obvinenej na vypočutie bližšie nestotožneného svedka dopravnej nehody - vodiča bielej dodávky. Na konštatovanom nič nemení ani tá skutočnosť, že obvinená považuje výpoveď tohto svedka za kľúčovú.

Najvyšší súd na margo tohto dôkazného návrhu navyše dodáva, že vo veci konajúce súdy sa ním riadne zaoberali (viď R 116/2014). Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že okresný súd obvinenej návrh na doplnenie dokazovania výsluchom tohto svedka podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26. októbra 2017 s odôvodnením, že okolnosti, ku ktorým by mal vypovedať, bolo možné zistiť inými už navrhnutými dôkazmi. Toto zdôvodnenie okresný súd včlenil aj do písomného vyhotovenia svojho rozsudku, dopĺňajúc ho poukázaním na správu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, okresného dopravného inšpektorátu Levice z 3. novembra 2017, v ktorej sa uvádza a s ktorej obsahom sa obvinená nestotožňuje, že jediným svedkom po príchode príslušníka Policajného zboru na miesto dopravnej nehody bol H. U., ktorý bol ako svedok na hlavnom pojednávaní vypočutý. Zo spisu ďalej vyplýva, že s odkazom na § 272 ods. 3 Tr. por. sa vo vzťahu k dôkaznej iniciatíve obvinenej v odvolacom konaní vysporiadal aj krajský súd na verejnom zasadnutí, ktoré sa vo veci konalo 27. septembra 2018. Nemožno sa preto v žiadnom prípade stotožniť s názorom dovolateľky, že k odmietnutiu tohto dôkazného návrhu súdmi došlo (len) z toho dôvodu, že „obhajca nevedel uviesť totožnosť vodiča ani jeho bydlisko“.

Dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa brzdnej dráhy, resp. brzdnej stopy č. 1, ktorú obvinená podradňuje

pod ostatne citovaný dovolací dôvod, najvyšší súd hneď na úvod podotýka, že aj keby jej priznal vecnú opodstatnenosť, neboli by tým súčasne splnené materiálne kritériá dovolania.

Porušenie zákona z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. totiž možno vysloviť len vtedy, ak napádané rozhodnutie, resp. aj jemu predchádzajúce konanie, je výlučne alebo aspoň v rozhodujúcej miere [solery or to a decisive extent) založené na dôkaze/dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (k tomu vid' napríklad rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Marinescu* proti Rumunsku z 2. februára 2010, č. 36110/03; *Emen* proti Turecku z 26. januára 2010, č. 25585/02; *Al-Khawaja* a *Tahery* proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, č. 26766/05 a č. 22228/06)]. Porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. teda najvyšší súd skúma len to či jediný usvedčujúci dôkaz, alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy, boli vykonané zákonným spôsobom. Ani týmto dovolacím dôvodom sa nemožno úspešne domáhať spochybňovania skutkových zistení a prehodnocovania vykonaných dôkazov.

Obvinená nezákonnosť dôkazu odvodzuje z toho, že brzdnú stopu nespôsobilo jej vozidlo, ale iné neidentifikované motorové vozidlo. V tejto súvislosti podotkla, že táto stopa bola základom merania a zisťovania dopravnej nehody a že z nej vychádzali aj vypracované znalecké posudky. V zmysle teórie plodov (ovocia) z otráveného stromu sa podľa obvinenej nezákonnosť a procesná nepoužiteľnosť preniesla aj na všetky dôkazy v súvislosti s touto stopou zistené.

Najvyšší súd v kontexte uvedeného podotýka a zároveň poukazuje na rozhodnutia oboch vo veci konajúcich súdov, ktoré zhodne uviedli, že obvinená je z inkriminovaného skutku usvedčovaná najmä výpoveďami priamych svedkov: Q. H., T. E., H. U. a tiež výpoveďou nepriamej svedkyne Ing. D. C.. Okresný súd pritom vo vzťahu k brzdným stopám, ktoré boli identifikované na mieste dopravnej nehody, osobitne uviedol, že pre vyhodnotenie technickej príčiny dopravnej nehody bolo hlavné, akým spôsobom vykonávala predchádzanie obvinená svojim vozidlom a nie to, ktoré vozidlo zanechalo brzdnú stopu č. 1. S ohľadom na pochybnosti v určení pôvodcu týchto stôp, sa navyše okresný súd priklonil k verzii, podľa ktorej obvinená pred zrážkou nebrzdila. Prokurátorka vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu navyše správne poukazuje na skutočnosť, že obvinená bez pripomienok dobrovoľne podpísala záznam dopravnej nehody, zápisnicu o obhliadke miesta dopravnej nehody a náčrtok, ako to vyplýva z vyšetrovacieho spisu (č. l. 131-137).

Najvyšší súd zastáva názor, že obvinená sa aj prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu z väčšej časti domáha revízie skutkových zistení, nakoľko temer výhradne poukazuje na závery a nie zákonnosť samotných dôkazných prostriedkov (výsluch znalca doc. Ing. Pavla Kohúta, PhD., obsah znaleckého posudku ústavu súdneho inžinierstva, obsah znaleckého posudku vypracovaného Ing. Jánom Borlokom, výsluch znalca Ing. Miloša Součeka a obsah ním vypracovaného posudku). V prospech uvedeného záveru najvyššieho súdu celkom zreteľne svedčí obvinenou označovaná dôkazná situácia v posudzovanej veci ako *non liquet* (nejasná, nepreukázaná), v nadväznosti od čoho sa domáha aplikácie zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostiach v prospech). Podstata námietky založenej na nepoužití tejto zásady je pritom založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov, vrátane skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy, a preto v zmysle vyššie uvedeného nepredstavuje účinne uplatniteľnú námietku v dovolacom konaní (porovnaj s uzneseniami najvyššieho súdu z 1. júla 2013, sp. zn. 2 Tdo 15/2013, z 9. septembra 2015, sp. zn. 3 Tdo 47/2015, alebo aj z 30. januára 2019, sp. zn. 6 Tdo 82/2017).

Najvyšší súd dovolanie obvinenej ako nedôvodné odmietol, nakoľko ňou uplatnené námietky v skutočnosti nenapĺňajú zmysel formálne označených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) Tr. por., avšak ani iného dôvodu dovolania uvedeného v prvom odseku ustanovenia § 371 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.